

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 1 sierpnia 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem – Niderlandy) – I, S/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-19/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 604/2013 – Kryteria i mechanizmy ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej – Artykuł 8 ust. 2 i art. 27 ust. 1 – Małoletni bez opieki, którego krewny przebywa zgodnie z prawem w innym państwie członkowskim – Oddalenie przez to państwo członkowskie wniosku o przejęcie tego małoletniego – Prawo do skutecznego środka zaskarżenia decyzji o oddaleniu przysługującego wspomnianemu małoletniemu lub temu krewnemu – Artykuły 7, 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Najlepszy interes dziecka]

(2022/C 408/16)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag zittingsplaats Haarlem

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: I, S

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Sentencja

Artykuł 27 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 604/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia kryteriów i mechanizmów ustalania państwa członkowskiego odpowiedzialnego za rozpatrzenie wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej złożonego w jednym z państw członkowskich przez obywatela państwa trzeciego lub bezpaństwowca w związku z art. 7, 24 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej

należy interpretować w ten sposób, że:

nakłada on na państwo członkowskie, do którego skierowano wniosek o przejęcie na podstawie art. 8 ust. 2 tego rozporządzenia, obowiązek przyznania prawa do środka zaskarżenia przed sądem jego decyzji odmownej małoletniemu bez opieki w rozumieniu art. 2 lit. j) wspomnianego rozporządzenia, który wnosi o udzielenie ochrony międzynarodowej, ale już nie krewnemu owego małoletniego w rozumieniu art. 2 lit. h) tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 128 z 12.4.2021.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 8 września 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie – Polska) – E.K., S.K./D.B.P. (C-80/21), B.S., W.S./M. (C-81/21) i B.S., Ł.S./M. (C-82/21)

(Sprawy połączone od C-80/21 do C-82/21) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 93/13/EWG – Nieuczciwe warunki w umowach konsumenckich – Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 – Umowy kredytu hipotecznego – Skutki stwierdzenia nieuczciwego charakteru warunku – Przedawnienie – Zasada skuteczności]

(2022/C 408/17)

Język postępowania: polski

Sąd odsyłający

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: E.K., S.K. (C-80/21), B.S., W.S. (C-81/21), B.S., Ł.S. (C-82/21)

Strona pozwana: D.B.P. (C-80/21), M. (C-81/21), M. (C-82/21)

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może stwierdzić nieuczciwy charakter nie całości warunku umowy zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, lecz jedynie elementów tego warunku, które nadają mu nieuczciwy charakter, w związku z czym warunek ten pozostaje, po usunięciu takich elementów, częściowo skuteczny, jeżeli takie usunięcie sprowadzałoby się do zmiany treści tego warunku, która ma wpływ na jego istotę, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

- 2) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może, po stwierdzeniu nieważności nieuczciwego warunku znajdującego się w umowie zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, która to nieważność nie pociąga za sobą nieważności tej umowy w całości, zastąpić ten warunek przepisem dyspozytywnym prawa krajowego.

- 3) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13

należy interpretować w ten sposób, że:

stoją one na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym sąd krajowy może, po stwierdzeniu nieważności nieuczciwego warunku znajdującego się w umowie zawartej między konsumentem a przedsiębiorcą, który pociąga za sobą nieważność tej umowy w całości, zastąpić warunek umowny, którego nieważność została stwierdzona, albo wykładnią oświadczenia woli stron w celu uniknięcia unieważnienia tej umowy, albo przepisem prawa krajowego o charakterze dyspozytywnym, nawet jeśli konsument został poinformowany o skutkach nieważności tejże umowy i zaakceptował je.

- 4) Dyrektywę 93/13, analizowaną w świetle zasady skuteczności,

należy interpretować w ten sposób, że:

stoi ona na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym dziesięcioletni termin przedawnienia roszczenia konsumenta mającego na celu uzyskanie zwrotu kwot nienależnie zapłaconych przedsiębiorcy w wykonaniu nieuczciwego warunku umowy kredytu rozpoczyna swój bieg w dniu każdego świadczenia wykonanego przez konsumenta, nawet jeśli ten ostatni nie był w tym dniu samodzielnie dokonać oceny nieuczciwego charakteru warunku umownego lub nie powziął wiedzy o nieuczciwym charakterze tego warunku i bez uwzględnienia okoliczności, że umowa przewidywała okres spłaty – w niniejszym przypadku trzydziestoletni – znacznie przekraczający dziesięcioletni ustawowy termin przedawnienia.

(¹) Dz.U. C 242 z 21.6.2021.